

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

Vredesmanifestatie

Op donderdag 23 september, ongeveer halweg het "Belgisch voorzitterschap" van de EU, houden de ministers van Defensie een informele vergadering in Gent.

Versillende vredesbewegingen houden een vredesmanifestatie. De V-SB neemt er aan deel, omdat ze zich ook wil verzetten tegen een beleid dat de oorlogsindustrie stimuleert.

★ In dit nummer:

- > Pensioenfondsen slachtoffer van de casino-economie p2
- > Openbaar vervoer in verzet p2
- > Buurtwegen verdienen een betere bescherming p3
- > 'Foute' landkaarten p4
- > Een natuurramp kan een andere ramp verbergen... p4
- > Maar 5,3 % Vlamingen in Brussel? p5
- > Pamflet van de V-SB op de Gordel p7
- > Het beleid van Obama p8

7de SFL TREFDAG

*Immigratie,
multiculturaliteit
en de linkse Vlaamse Beweging*

16 oktober in Antwerpen

(blz. 10)

Gespreksavond

*VLAAMS EN LINKS,
KAN DAT?*

Het verhaal van twee links-
Vlaamse werkgroepen tussen
1967 en 1989

Gastspreker Marc Vincké
(Witte Kaproenen)

Vrijdag 26 november
Antwerpen

(blz. 10)

sociaal beleid

Pensioenfondsen slachtoffer van de casino-economie

In Nederland is er ongerustheid over de pensioenfondsen. Door de economische omstandigheden (lees: slechte beurskoersen) zijn 14 pensioenfondsen in slechte financiële papieren terechtgekomen, waardoor 150 000 gepensioneerden binnenkort hun aanvullend pensioen naar beneden zien gaan. Meer dan een half miljoen toekomstige gepensioneerden wacht hetzelfde lot. De slechte economische omstandigheden zorgen al een tijd voor het verdwijnen van financiële middelen van die pensioenfondsen, maar tot nu toe bestonden er van overheidswege zogenaamde uitzonderingsmaatregelen. Ontslagnemend minister van sociale zaken Donner maakt een einde aan die uitzonderingsmaatregelen. Het gaat maar om 14 van de 600 pensioenfondsen in Nederland, maar het is lang niet uitgesloten (zelfs heel waarschijnlijk) dat door de aanslepende crisis nog meer fondsen getroffen worden. Zogenaamde 'bail outs' zoals de banken die kregen zullen niet voor deze fondsen zijn weggelegd. Zeker niet met de heel neoliberale regering die er wellicht gaat komen.

Dit probleem dat zich nu in Nederland stelt zal binnen afzienbare tijd ook bij ons opduiken. De voornaamste oorzaak ervan is immers dezelfde: in

het kader van de nagenoeg volledige vrijmaking van de financiële markten werden de pensioenfondsen vooral sinds de jaren tachtig ingeschakeld in het wereldwijde casino van beurzen en speculatie. De belofte van onmetelijke rijkdom die decennialang werd gedaan door de politieke elites was genoeg om de publieke opinie lange tijd te sussen, hoewel het eigenlijk om een van de grootste georganiseerde diefstallen gaat in de geschiedenis. Vele miljarden spaargeld van de bevolking, hopen op een rustig en zorgeloos pensioen, vloeide weg naar een klasse van bankmanagers en speculanten die allerlei complexe formules bedachten waarmee de simpele werkmens kon overbluft worden. De oplossing op lange termijn is niet wachten tot de economie weer aantrekt zodat er weer wat winst gemaakt wordt. Dat komt immers neer op het blijven spelen aan de gokautomaat in de hoop dat ooit de jackpot wordt gewonnen. De pensioenfondsen moeten worden gesocialiseerd, dat wil zeggen onder directere controle vallen van de aangesloten spaarders. Van overheidswege moet een wettelijk kader worden gevormd dat coöperatief beheer van die fondsen stimuleert en dat geld gebruikt om te investeren in lokale en duurzame economie, meer dan in speculatie in de globalistische casino's.

sociaal beleid

Openbaar vervoer in het verzet

Tussen alle politieke crisissen door vergeet men wel eens dat er ook nog steeds een economische recessie is, al probeert men dat wel onder de mat te vegen. Beurzen gaan op en neer en winststijfers eveneens, maar één constante blijft: de kleine garnaal blijft betalen. Nadat de banken megasommen kregen om hun wanbeheer en spijlucht te financieren moeten regeringen nu op zoek naar geld en dat doen ze door de werkende en werkloze bevolking aan te pakken.

In augustus begon de heisa rond de 'persoonlijke assistentietoeslag' die reizigers nu moeten betalen wanneer ze internationale tickets kopen aan de loketten. De vakbonden zijn er tegen in verzet gegaan. Later kwam het NMBS-bestuur een beetje terug op die beslissing: voor klassieke treinen moet men maar 3,5 euro extra betalen. Dit is ongetwijfeld slechts de eerste maatregel die de NMBS gaat doorvoeren om reiziger én personeel de zakken leeg te halen.

Overall in Europa is de aanval op het openbaar vervoer ingezet. We staan alsmaar langer in de file, wat de maatschappij bergen geld kost, maar het openbaar vervoer is het eerste doelwit in de besparingsmanie. Sommige landen zijn er al ver in gegaan, wat uiteraard voor reactie zorgt. In Frankrijk werd begin september een nationale staking georganiseerd tegen de plannen om de pensioenleeftijd te verhogen. Twee miljoen betogers kwamen op straat. Spoorwegen, luchtverkeer en ander openbaar vervoer lag plat en ook onderwijspersoneel vervoegde zich bij de acties. Sarkozy weigert op zijn plannen toe te geven en argumenteert dat ze een 'demografische noodzakelijkheid' zijn (verwijzend naar het 'probleem' van de vergrijzing). Dit is een leugenachtig argument. Het klopt dat de bevolking ouder wordt, maar Sarkozy en andere neoliberalen zwijgen over het feit dat de productiviteit (...) toeneemt, véél meer dan de bevolkingstoename of de toename

van het aantal gepensioneerden. Het gaat niet zozeer om de vergrijzing maar om de winstcijfers, maar dat zal Sarkozy uiteraard niet zeggen.

Ook in Londen werd er gestaakt, door het metropersoneel. Hun staking is gericht tegen plannen om 800 banen te schrappen.

In eigen land staakte het personeel van De Lijn in West- en Oost-Vlaanderen tegen de drastische besparingsplannen daar. De Lijn schrapt heel wat ritten van de kusttram en buslijnen, vooral in de vroege en late uren en de rusttijden tussendoor worden ingeperkt. De regering wil dat De Lijn de komende twee jaar 100 miljoen bespaart. Vooral de al slecht voorziene landelijke gemeenten worden getroffen door het schrappen van lijnen. De werkdruk gaat omhoog en dat gaat in de toekomst onvermijdelijk problemen geven. En een hoop vertragingen. Het imago van het openbaar vervoer zal er onder gaan lijden. Het gevolg zal zijn dat er meer auto's op de baan komen. Het fameuze 'Vlaanderen in Actie' van de regering Peeters wordt stilaan een 'Vlaanderen in de file'.

De strijd tegen de afbouw van het openbaar vervoer is in de eerste plaats een strijd van de werknemers ervan, maar ook de reizigers en de bevolking in het algemeen heeft belang bij die strijd. Het beruchte Lange Wapper-dossier in Antwerpen hangt er bijvoorbeeld mee samen: de afbouw van openbaar vervoer gaat immers nog meer auto's op de wegen brengen. Het is daarom noodzakelijk dat ook burgerinitiatieven hun aandacht op het openbaar vervoer richten.

Leefmilieu

Buurtwegen verdienen een betere bescherming

Het gaat niet goed met de onverharde wegen en paden in ons land. Hoewel ze een openbaar karakter hebben en nog vaak in gebruik zijn, worden buurtwegen afgesloten of omgeploegd. Gemeentebesturen treden zelden of nooit op tegen de feiten omdat zij de belangen van de eigenaars laten primeren op het algemeen belang. Niet zelden worden buurtwegen zelfs officieel afgeschaft of omgeleid om iemand ter wille te zijn. Het geval van een buurtweg door het domein van de topindustriële Jan De Clerck in Waasmunster is bekend. Een gelijkaardig scenario is in de maak voor de zakenman-politicus, baron Paul De Keersmaecker uit Kobbegem. Hij wenst de eeuwenoude verbindingsweg tussen Brussel en Merchtem plaatselijk om te leggen zodat hij op zijn oude dag niet meer kan gestoord worden door voorbij rijdende fietsen en tractoren. Zijn politieke vrienden laten hem alvast niet in de steek... De laatste decennia is overduidelijk bewezen dat de lokale politiek in deze te 'dicht bij burger' staat om het algemeen belang te verdedigen.

Daarom trok een zekere Marc Van Damme uit Holsbeek naar de rechter om een buurtweg in ere te laten herstellen. Hij haalde zijn slag thuis en begon een juridische veldslag om de afgesloten buurtwegen in zijn gemeente weer open te maken. Uiteindelijk kreeg hij gelijk, waarop hij zich naar de burgemeester Lubbeek begaf. Het plaatselijke gemeentebestuur vond het evenwel niet nodig om de onwettig afgesloten wegen terug open te maken en ging de juridische strijd aan. Nadat de Gemeente Lubbeek ongeveer 23.000 euro spendeerde aan gerechtskosten kwam er op 24 augustus jl. een veroordeling in beroep tot het openen van 46 buurtwegen in de gemeente. Volgens de Lubbeekse burgervader zit er niets anders op dan het vonnis uit te voeren.

De V-SB vraagt dat de Vlaamse overheid onze buurtwegen een betere bescherming geeft. Een helder wettelijk kader waarin het algemeen belang primeert is daarvoor nodig. De Vlaamse overheid – en niet de gemeente – legt administratieve boetes op aan personen die buurtwegen te niet doen.

Trage Wegen vzw trekt zich het lot aan van onze buurtwegen: www.tragewegen.be.

'Foute' landkaarten

De afgelopen maanden hebben 'foute' landkaarten weer voor heel wat commotie gezorgd. Het begon met een landkaart van Vlaanderen op de Engelstalige pagina's van Toerisme Vlaanderen. Franstalig Brussel riep moord en brand omdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest er werd voorgesteld als een Vlaamse stad. Graaf Leopold Lippens uit Knokke-Heist werd zelfs ronduit onbeschoft toen hij de pers te woord stond over de controversiële landkaart. Hoe durft men het om Vlaanderen voor te stellen als een onafhankelijke staat!

Volgens ons zat dat kaartje van Toerisme Vlaanderen helemaal niet zo fout. Brussel maakt immers deel uit van de Vlaamse Gemeenschap en moet daarom tot Vlaanderen worden gerekend. In dit verband willen wij ook meegeven dat heel veel landkaarten die Vlaanderen, Brussel en België voorstellen niet correct zijn. Ze stellen Brussel voor als 'une région à part entière', wat het helemaal niet is. De huidige grens tussen het Vlaams Gewest en de Vlaamse hoofdstad is dus geen volle lijn, maar een stippellijn.

Voor de V-SB mag elk onderscheid tussen Brussel en de rest van Vlaanderen trouwens verdwijnen, behalve dat dan de Franstalige Brusselaars recht hebben op een eigen Franse Gemeenschap met culturele bevoegdheden.

Milieu

Een natuurramp kan een andere ramp verbergen...

Natuurrampen hebben altijd bestaan, maar het menselijke leed wordt niet alleen bepaald door de grillen van Moedertje Natuur. Ook de politieke en sociale organisatie van een land heeft grote invloed op het aantal slachtoffers. Wanneer een land een zwakke staat heeft en/of zijn soevereiniteit verpatst aan private op winstgerichte groepen is dat een ticket voor nog meer ellende voor de meestal arme bevolking.

Ook onze contreien hebben hun deel gehad. Denk aan de grote waterramp in het Nederlandse Zeeland van 1953 waarbij 1800 doden vielen. In Vlaanderen was het in 1976 prijs: grote delen van Klein-Brabant, tussen Mechelen en St-Niklaas, in het bijzonder Ruisbroek, kwamen onder water, gelukkig zonder doden. Telkens kwam een falend overheidsbeleid aan het licht. Gelukkig werden uit die rampen de juiste conclusies getrokken. In Nederland zag het grote Deltaplan het licht en in Vlaanderen het Sigmoplan (met veel negatieve gevolgen voor het leefmilieu en het landschap, maar er gebeurde wel iets).

Deze overstromingen zijn natuurlijk niet te vergelijken met de echte catastrofes die we de jongste jaren hebben gekend met veel ellende en tienduizenden doden. Denk maar aan de overstromingen in het Amerikaanse New Orleans als gevolg van de orkaan Katrina (2005). Hier was het ook de gebrekkige waterhuishouding en -bescherming, als gevolg van dalende overheidsinvesteringen die vele (vnl. arme) Amerikanen in New Orleans de das omdeden. Na de ramp werd een plan door president Bush en cs. in

werking gesteld om openbare voorzieningen zoals woningbouw en onderwijs versneld te privatiseren (cfr. shock-doctrine, vorige nieuwsbrief) en werd aan waterbeheer nog niks gedaan.

In Haïti kenden we een ongemeen zware aardbeving met een paar honderdduizend doden. Deze ramp illustreert eveneens de impact van een slecht overheidsbeleid op de omvang van de ramp. Huizen van slechte kwaliteit, zonder overheidscontrole gezet, waren niet bestand tegen de aardbeving. Massale ontbossing veroorzaakte modderstromen die de huizen van vnl. armen langs de heuvels wegveegden. Ondertussen is de staat enorm zwak gebleven, hetgeen niet los gezien kan worden van het neoliberal beleid dat door de 'internationale gemeenschap' aan het land werd opgelegd.

Rusland kent bijna jaarlijks bosbranden. Deze zomer waren zij enorm als gevolg van een nooit geziene hittegolf. Maar ook hier kan men niet om de sociaal-economische omstandigheden heen. Na de val van de Sovjet-Unie heeft Rusland het wilde kapitalisme omarmd. Vroeger waren alle bossen eigendom van de staat, maar in 2007 werd een nieuwe neoliberale boscode in het parlement goedgekeurd, ondanks verzet van de Communistische Partij. Onmiddellijk heeft een handvol magnaten en privébedrijven de hand gelegd op duizenden hectaren bos. Zij hebben geen enkele aandacht voor natuurbescherming en mensen en zijn alleen geïnteresseerd in winsten middels bosontginning, bouwprojecten,... In het kader van de afbraak van de openbare dienstverlening werd de bescherming van de bossen

door de overheid verschoven naar de lokale gemeenschappen die echter geen geld hebben. Bij gebrek aan financiële middelen werden 70.000 jobs van boswachters opgedoekt, en werden brandweerkorpsen gedecimeerd. Terwijl Rusland het grootste land ter wereld is heeft het vier blusvliegtuigen; Frankrijk, 25 keer kleiner, heeft er 120 (bron: Solidair, 19/08/10).

In Griekenland werd enkel jaren geleden (2007) naar aanleiding van grote bosbranden door een wakkere journalist een geheim plan ontdekt van de conservatieve regering, dat inhield dat Zaharo, een waardevol ecologisch gebied aan de Ionische zee zo groot als het Groothertogdom Luxemburg, dat door de vlammen was verpulverd, in handen zou gespeeld worden van projectontwikkelaars. In het plan zouden 800 gebouwen die illegaal werden neergezet gergulariseerd worden, in een tweede fase zouden er hotels, restaurants,...mogen gebouwd worden. De

promotoren zouden voor 69 jaar over de gronden mogen beschikken....(DM, 20/09/07)

Vandaag trekken hulporganisaties aan de alarmbel voor de overstromingstramp in Pakistan. Terwijl miljoenen landgenoten in de miserie zitten, reisde de Pakistaanse president luxueus rond in West-Europa en vond hij de ramp geen aanleiding voor een versnelde terugkeer. In Pakistan zijn de overstromingen grotendeels een gevolg van slecht dijkonderhoud, bebouwing in de te laag gelegen gebieden,...Grote landeigenaars die in de politiek de plak zwaaien weigerden hun gronden te laten gebruiken als overstromingsgebied; zo verbergt wat schijnbaar louter een natuurfenomeen is ook hier weer een klassenconflict. Louter aan een gebrek aan middelen liggen de problemen met bv. het dijkonderhoud niet: ook de politieke prioriteiten spelen een rol: zo is het land blijkbaar niet te arm om kernwapens te ontwikkelen.

Een ramp opent nieuwe investeringsmogelijkheden...

Brussel

Maar 5,3 % Vlamingen in Brussel?

Op 3 september II. pakten twee Franstalige ex-demografen van de UCL uit met opmerkelijk cijfermateriaal omtrent de Brusselse bevolking. De Vlamingen zouden Brussel massaal verlaten en zouden nog amper 5,3% van de Brusselse bevolking uitmaken. Binnen dit en 10 jaar zouden 12.000 extra Nederlandstaligen de hoofdstad verlaten.

Dat dergelijk cijfermateriaal net nu kenbaar gemaakt wordt, op een moment dat de preformatie in het slop ligt, kan bezwaarlijk toeval worden genoemd. Zo ligt het in het verlengde van verschillende eisen van de Franstalige onderhandelaars om hun positie in de hoofdstad te consolideren, zoals het voorstel opperden om, ter compensatie van de splitsing van BHV, de verdeelsleutel voor geld voor de Franse en Vlaamse Gemeenschap in Brussel aan te passen in hun voordeel (van 80/20 nu naar 93/7). De procentuele vertegenwoordig van 93% Franstaligen zou immers beter overeenkomen met de realiteit. De werkelijke situatie is echter lang niet zo eenvoudig.

Vooreerst dienen we rekening te houden met de demografische evolutie eigen aan een grootstad, die daarenboven nog eens hoofdstad van Europa is. Een aantrekkelijk en veelbelovend beeld voor nieuwkomers. De resultaten van de studie liegen er dan ook niet om: het aantal Belgen die het tumult van de hoofdstad verlaten blijft stijgen, net als het aantal buitenlanders die hier komen wonen. Procentueel daalt

dus zowel het aantal Nederlands- als Franstalige Belgen.

Bovendien kunnen we ons de vraag stellen wat de studie verstaat onder 'Vlamingen'. Dit heeft immers een grondige invloed op het resultaat van het onderzoek. Voor de V-SB zijn alle Brusselaars, ongeacht hun taal, Vlaming, maar dit begrip wordt in de pers zeer vaak vernauwd tot diegenen die het Nederlands als moedertaal hebben, en vaak zelfs tot diegenen die énkél het Nederlands als moedertaal hebben (dus bij uitsluiting van diegenen die in een meertalig gezin zijn opgegroeid). Maar zelfs als deze (voor de Vlaamse Beweging contraproductieve) etnolinguïstische opvatting wordt gehuldigd, stelt zich een aantal problemen. Wat bv. met Nederlandstaligen die hun identiteitskaart om welke reden ook bij hun gemeentebestuur in het Frans hebben aangevraagd of gekregen hebben, zoals zo vaak gebeurd, en dus officieel als Franstalig geregistreerd zijn? Dit is vaak het geval bij autochtone Brusselaars en Brusselers van de oudere generaties, maar is ook niet ongezien bij jongeren (of bij personen die boven de Moerdijk zijn geboren). Of, zoals gezegd, wat met een perfect meertalig gezin waarvan de kinderen een Franstalige identiteitskaart hebben?

Ook stijgt het aantal twee- of meertalige inwoners van de hoofdstad zienderogen, niet in het minst door het groter wordende aanbod aan cursussen Nederlands, het stijgende succes van Nederlandstalige scholen en het groeiend besef bij meer en meer Brusselaars dat de kennis van de Nederlandse taal bijdraagt tot de kansen op de arbeidsmarkt, zowel binnen als buiten de grenzen van het hoofdstedelijk gewest. Mensen met een buitenlandse achtergrond die de Nederlandse taal goed beheersen zullen zichzelf misschien niet als Vlaming beschouwen, maar evenmin als Franstalig. In alle berichten en onderzoeken die in de Franstalige media verkondigd worden en die moeten bewijzen dat Vlaanderen Brussel alsmáar meer de rug toekeert, vergeten sommige Franstaligen al te graag dat de nieuwe Brusselaars, die het Frans binnen het gewest hanteren als lingua franca, evenmin op de eerste plaats Frans- als Nederlandstalig zijn. Net als alle Vlaamse Brusselaars gebruiken zij het Frans als tweede (of zelfs derde) taal. Indien deze nieuwe Brusselaars zonder schroom tot de Franstalige taalgroep gerekend worden, kunnen de Nederlandstaligen in de hoofdstad dit ook. Met dergelijke argumenten zou men dus zelfs kunnen bewijzen dat er geen enkele Vlaming of Nederlandstalige meer in de hoofdstad woont. Omgekeerd kan men dan ook de onaanzienlijke groep die het Nederlands als tweede taal beheerst – iets meer dan 28%, volgens het onderzoek van prof. Rudi Janssens (VUB) (excl. wie zegt louter 'noties' ervan te hebben) – tot de Nederlandstaligen rekenen. 'Vreemd genoeg' gebeurt dit nooit.

Als de studie concludeert dat het aantal Belgen in de hoofdstad blijft dalen en er jaarlijks 20.000 buitenlanders bijkomen, wat demografisch perfect in de lijn ligt van de evolutie die zich reeds jaren doorzet, komen andere onderzoeken tot de conclusie dat er nog hooguit 55 à 60% Franstalige Belgen in Brussel wonen (56% volgens het reeds genoemde onderzoek van prof. Janssens), een cijfer dat allicht elk jaar zal blijven dalen indien deze trend zich doorzet. Het spreekt echter voor zich dat mensen die de idee van Brussel als Franstalige stad waar de Vlaamse schoonmoeder zich, met uitzondering van het verstrekken van genoeg financieel manna, niet mee moet bemoeien deze realiteit gemakkelijksshalve opzij laten.

Brussel Deze Week (3 september 2010) meldt eveneens dat het cijfermateriaal van de auteurs voor wat hun visie op het dalende aantal Vlamingen betreft niet in de lijn ligt van de resultaten van de vorige federale verkiezingen. Toen stemden er nog 50.000 stemgerechtigden op Nederlandstalige lijsten in het gewest, of zo'n 11% van het aantal geldige stemmen in de Kamer. In het kieskanton Brussel (dat volledig samenvalt met de stad Brussel) zouden er volgens de onderzoekers maar 3% Nederlandstaligen wonen, terwijl Nederlandstalige lijsten er in juni 17% haalden! Hoewel de Nederlandstalige lijsten uiteraard ook stemmen van Frans- en anderstaligen ontvangen, lijkt een dergelijke discrepantie (helaas misschien) toch wel zeer onwaarschijnlijk.

Ook zouden het aantal belastingaangiften in het Nederlands 7% hoger liggen dan de berekeningen van de demografen. Ook hier zal het niet steeds gaan om mensen die zich 'Vlaming' noemen, en de studie heeft gelijk voor wat betreft het stijgende aantal Nederlandstaligen die de hoofdstad verlaten (net als Franstaligen trouwens). Het spreekt echter voor zich dat dergelijke studies uitermate manipulatief zijn in het voordeel van wie ze uitvoert. Veel geloof kan er dan ook niet aan gehecht worden.

Op de recentste Gordel deelden V-SB-leden een pamflet uit waarop ons standpunt over Brussel en de Vlaamse Rand stond samengevat. We nemen het op in deze nieuwsbrief.

Verfransing: een sociaal probleem

Iedereen die oren en ogen heeft, weet dat de Vlaamse rand rond Brussel steeds verder verfranst, een verschijnsel waar de Franstalige partijen al jaren electoraal garen bij spinnen. Zij nemen het op voor de "verdrukke Franstaligen", wier "basisrechten" (lees: het recht om overal en altijd Frans te kunnen gebruiken) met voeten worden getreden door de "onverdraagzame" Vlamingen.

Helaas wordt dit verhaal gevolgd door een deel van de linkerzijde in Vlaanderen. De verfransing van de rand is een urbanistisch en sociaal fenomeen. Ze gaat immers hand in hand met de voortschrijdende verstedelijking en de uitwijking van vaak welstellende Franstaligen uit Brussel-19. Het gevolg is dat wonen in eigen streek voor veel gewone Vlamingen niet meer betaalbaar is. De Franstalige partijen hebben er alle belang bij dat dit proces zich verder voltrekt. Taalverschuiving is dus geen neutraal fenomeen zoals sommigen willen laten uitschijnen, maar is steeds een uitdrukking van sociale machtsverhoudingen. De strijd tegen het FDF-imperialisme en dito racisme is dan ook geen achterhoedegevecht, maar in wezen een sociale strijd.

Geen oplossing voor de Rand zonder oplossing voor Brussel

Slechts wanneer de verfransingsproblematiek benaderd wordt als een sociaal probleem en een probleem van stadsuitbreiding, kan er een antwoord op gevonden worden. Maar dit antwoord kan er evenmin komen als er geen strategie ontworpen wordt voor Brussel, de motor van die verfransing en verstedelijking. En die strategie mag ook best eens niét dxefensief zijn. Denken dat verfransing zal ophouden wanneer we Brussel opgeven, is een illusie. Het is tijd om de Vlaamse angststrategie van de terugtrekking op te geven, al was het maar omdat Brussel nu eenmaal een van de kernpunten is van de Vlaamse Ruit, het economische hart van Vlaanderen.

Dit betekent dit dat we ons niet moeten afkeren van Brussel, maar het de hand rijken en opnemen als deel van Vlaanderen, en zeggen dat Franstalig zijn en Vlaming zijn elkaar niet uisluiten. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest moet verdwijnen. Dit komt de gewone Brusselaar ten goede, want door de band met zijn achterland door te knippen, is Brussel nu al twintig jaar stelselmatig aan het verarmen - met nog meer stadsvlucht als gevolg. De taalkundige rechten van de Brusselse Franstaligen worden dan erkend, via een eigen Gemeenschap van Franstalige Vlaanderen, terwijl de taalwetten in Brussel eindelijk gerespecteerd kunnen worden.

Verenigde Staten

Het beleid van Obama: no he can't...

Toen Barack Obama op het politieke toneel verscheen in de VSA werd hij door progressief-intellectueel Europa aan de borst gedrukt als de man van de 'change'. Hij werd haast tot het godendom verheven nog voor hij effectief verkozen was. Hij zou breken met het beleid van Bush, door die progressief-intellectuele laag van Europa gehaat omwille van de oorlogen die hij voerde en in mindere mate het economisch beleid dat hij voerde. Dat laatste was minder een probleem, want een groot deel van de 'progressieve' goegemeente proefde ook wel mee van de vruchten van het mondiale neoliberalisme. Obama scoorde in Europa vooral op basis van zijn 'groene' voorstellen en zijn beloofde buitenlands beleid, hij kreeg zelfs de Nobelprijs voor de vrede nog voor hij goed en wel geïnstalleerd was in het Witte Huis.

Nog steeds is Obama het idool van veel 'progressieven', maar in werkelijkheid is zijn beleid geenszins datgene wat hij de wereld beloofde. De militaire industrie draait op volle toeren, in plaats van de oorlogen in Afghanistan en Irak stop te zetten is de militaire aanwezigheid nog sterk toegenomen. De oorlog in Afghanistan duurt nu al langer dan eender welke oorlog waar de VS sinds de tweede wereldoorlog aan hebben deelgenomen. Een einde is nog lang niet in zicht. Na negen jaar is de veronderstelde militaire supermacht er nog steeds niet in geslaagd de Taliban te verdrijven. Ook in Irak is na de invoering van 'de democratie' nog geen beterschap gekomen, het land is zelfs gevaarlijker geworden dan onder dictator Saddam Hoessein. Vandaag worden ook onbemande vliegtuigjes ingezet, zogenaamde 'killer drones', die vermeende terroristen liquideren. Daarmee wordt internationaal recht geschonden, de feitelijke schuld van deze 'mogelijke' terroristen wordt niet aan onderzoek onderworpen door een neutrale rechterlijke macht. Het volstaat 'verdacht' te zijn. De VS komen er mee weg, geen enkel Europees land geeft kritiek op deze flagrante schending van fundamentele beginselen van wat zich een rechtstaat pleegt te noemen. Ook in eigen land voert de regering een heel bedenkelijk veiligheidsbeleid, de beruchte Patriot Act (onder Bush jr. Ingevoerd) werd niet afgeschaft, wel integendeel, de big brotherstaat met ruime bevoegdheden voor een hele reeks geheime diensten werd verder uitgebouwd.

Het milieubeleid van de VS onder Obama is ook een fiasco. Daarvan waren we eerder dit jaar al getuige. Een van de verkiezingsbeloftes van Obama was het verbieden van 'offshore drilling', aardolie oppompen van diep onder de zeebodem. Een van de eerste beleidsdaden van president Obama was BP de toestemming geven net dat te doen. De gevolgen

kennen we. Onder Obama staat de olielobby nog steeds even sterk.

Zoek de verschillen...

Sociaal-economisch gezien is het beleid van Obama eveneens een complete ramp geworden. Zijn zogenaamde sociaal beleid werd door groen en sociaal-democratisch Europa de hemel in geprezen toen hij het in zijn campagnes aankondigde. Vooral het plan om het gezondheidsbeleid te herzien met een 'health care security' werd gezien als het pronkstuk van zijn campagne. Van in het begin werd dit plan uiteraard bekritiseerd door conservatieve en republikeinse kringen. Die kritiek werd, grotendeels terecht, afgedaan als verzet van de rijkere klasse tegen een sociaal beleid in het voordeel van de lagere. Maar een deel van de kritiek kwam niet alleen uit de neoconservatieve kringen en was wel terecht. Het programma was namelijk volledig op maat van de farma-industrie geschreven, een aspect dat in Europa genegeerd werd en wordt. Het klopt dat miljoenen mensen nu toegang hebben tot geneesmiddelen die ze vroeger niet konden kopen. Maar nog veel meer miljoenen mensen worden door dit health care program gedwongen geneesmiddelen te kopen van bepaalde 'goedgekeurde' farmamultinationals, geneesmiddelen die niet noodzakelijk beter of goedkoper zijn dan andere geneesmiddelen en -methodes. Deze multinationals zien hun winstcijfers weer goed omhoog gaan.

Nog veel erger is de monetair-financiële toestand in het land. Reeds onder Bush en zelfs daarvoor was de bankencrisis in de maak, het bankwezen is immers al decennia lang zo van aard dat de Amerikaanse bevolking steeds verder in schulden wordt gedreven. Een zogenaamde 'bubble' die uiteindelijk barste, of beter ontplofte. Talloze banken gingen over kop, of beter, zouden over kop gegaan zijn, maar de Amerikaanse regering gaf honderden miljarden cadeau aan de grootste banken (zogenaamde bail-outs) waarmee hun financieel wanbeleid werd toegedekt. Het resultaat is een staatsschuld én een particuliere schuld die

astronomische records behalen. De officiële staatsschuld bedraagt dertien biljoen dollar. De totale schuld, zowel staat als particulieren, loopt tot 53 biljoen. Ter vergelijking, de totale wereldeconomie bedraagt 58 biljoen dollar. Amerika moet dus het equivalent van de totale wereldeconomie afbetalen om uit de schulden te geraken. Het officiële bedrag van 13 biljoen aan staatsschuld, (dus zonder de particuliere schuld), komt neer op een schuld van 43 000 dollar (omgerekend ongeveer 34 000 euro) per Amerikaans staatsburger. Ongeveer het niveau van veel Europese landen, maar de reële staatsschuld van de VS ligt veel hoger dan het officiële cijfer. De 'verborgen' schulden van door de regering opgekochte banken zijn hier immers niet bij gerekend, met schattingen die tot de 200, zelfs 500 biljoen (!) lopen. De regering van Obama heeft een 'wapen' waarmee ze denkt de crisis aan te pakken maar dat uiteindelijk het probleem alleen maar zal verergeren. De Federal Reserve, die functioneert als nationale bank maar eigenlijk een private onderneming is, drukt aan de lopende band geld bij en leent dat uit aan de regering. De economie wordt op die manier kunstmatig in leven gehouden met wat in essentie vals geld is. Ondertussen is de werkloosheid nog steeds heel hoog en komt er geen verbetering. Cynische economen spreken er over een 'jobless recovery', waarmee eigenlijk gezegd wordt dat de winstcijfers weer omhoog kunnen gaan, maar dan vooral ten koste van de werkende en werkloze bevolking.

Er is in de VS een groeiend verzet tegen het beleid van Obama. Dat verzet wordt momenteel vooral aangevoerd vanuit een aantal zeer rechtse en

conservatieve kringen. De beruchte 'tea parties' werden de belichaming van dat conservatieve verzet. Van de linkerzijde in de VS komt momenteel nog geen georganiseerd verzet tegen het beleid van Obama. Dit komt vooral omdat de 'liberals' in Amerika (wat we hier 'progressieven' noemen) nog steeds in de 'change' van Obama geloven. Een fenomeen vergelijkbaar met links in Europa, dat voor een groot deel de sociaal-democratische partijen blijft achterlopen, ondanks hun steun aan neoliberaal afbraakbeleid. Dat kan en zal uiteraard niet blijven duren, maar een fundamentele kritiek is nog steeds slechts te vinden bij de kleine radicaal-linkse bewegingen zoals de Socialist Party en de Communist Party en die zijn te klein om al een breed gedragen beweging te organiseren. Het is echter niet uit te sluiten dat de verzetsbeweging van de 'tea party movement', die voorlopig vooral rechts-conservatief van aard is, vroeg of laat ook een linkse en antikapitalistische variant zal krijgen.

In Europa dringt het ware karakter van Obama's beleid amper door, niet in het minst omdat de reguliere media zelf weinig kritisch en zeer eenzijdig dat beleid bekijken. De olieramp in de golf van Mexico werd niet aangegrepen om Obama's beleid zelf aan te kaarten, integendeel, de centrum-linkse kringen hier bleven hun hoop vestigen op Obama om de boosdoeners van BP terecht te wijzen en de problemen op te lossen. Dat van Obama geen heil te verwachten valt dringt hier maar moeizaam door. Voor ons is het wel duidelijk dat de 'change, yes we can' van Obama vooral cosmetica blijkt te zijn, fundamenteel de dingen veranderen kan hij blijkbaar dan toch niet.

Baskenland **ETA legt de wapens neer**

De Baskische afscheidingsbeweging ETA heeft eerder deze maand aangekondigd dat het de wapens neerlegt. Met deze moedige beslissing heeft ETA een eerste stap gezet in een proces dat moet leiden tot de decriminalisering van de links-nationalistische beweging in Baskenland. Zoals verwacht reageerden de Spaanse sociaal-democraten en neofranquisten afwijzend op het signaal van ETA. Zij wensen ETA namelijk als eeuwig voorwendsel te behouden, zodat zij de democratische wil van Baskenland kunnen blijven fruiken. De ontwapening van ETA is vandaag de enige manier om uit de impasse te komen. Hierbij mogen wij de verdiensten van ETA en haar militanten nooit vergeten. Leve een vrij en socialistisch Baskenland!

Koerden **Turkije verkoopt leugens**

Op aangeven van de Turkse pers verkondigde onze media deze week dat de PKK achter een aanslag zit in Colemêrg waarbij tien burgers het leven lieten. Zoals wel vaker stelde onze journalisten geen vragen. De PKK respecteert namelijk een eenzijdig staakt-het-vuren en probeert de eigen bevolking zoveel mogelijk te ontzien. Nadat het Turkse regime haar voordeel probeerde te halen uit de aanslag kwam de PKK met een communiqué waarin het Turkse leger wordt beschuldigd van het bloedbad. De Koerdische media kwamen al met harde bewijzen dat die laatste hypothese wel eens juist zou kunnen zijn, maar intussen is het blazen van de PKK weer maar eens ten onrechte besmeurd.

★ Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

26 NOVEMBER 2010: V-SB organiseert een gespreksavond met Marc Vincké, medeoprichter Werkgroep De Witte Kaproenen.

Vlaams en links, kan dat? **Het verhaal van twee links-Vlaamse werkgroepen tussen 1967-1989**

Links en Vlaams: voor velen een contradictio in terminis, voor anderen een logische noodzaak. Hoewel deze politieke visie binnen de rechterzijde van de Vlaamse beweging en het belgicistische deel van de linkse en progressieve beweging traditioneel onderbelicht blijft en zelfs bewust genegeerd wordt, is het links-flamingantisme in de Vlaamse politiek steeds aanwezig geweest en lag het zelfs mee aan de basis van het Vlaams-nationalisme. Marc Vincké, medeoprichter van de marxistisch-flamingantische Werkgroep De Witte Kaproenen (1967-1985) en nadien ook actief in de Werkgroep Arbeid (1972-1989) zal de geschiedenis schetsen van het links-flamingantisme in de periode 1968-1989, waarbij hij vooral aandacht zal schenken aan het verhaal van deze werkgroepen die poogden tot een nieuwe synthese te komen tussen de Vlaamse en de socialistische beweging. Het vertrekpunt daarbij is een stand van de bronnen.

Afspraak op vrijdag 26 november 2010, vanaf 19u30 in het ADVN, Lange Leemstraat 26, 2018 Antwerpen.
Info: www.v-sb.net of info@v-sb.net

VOLGENDE V-SB-VERGADERING

Vrijdag
15 oktober 2010

Brussel
Vlaams Huis
19u

★ T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

★ Rekeningnummer

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net

16 oktober 2010: 7e Trefdag in Antwerpen *Immigratie, multiculturaliteit en de linkse Vlaamse Beweging*

GEORGANISEERD DOOR SFL

Op 16 oktober 2010 vindt in Berchem bij Antwerpen de 7e Sociaal-Flamingantische Trefdag plaats. Het thema van dit jaar is „Immigratie, multiculturaliteit en de linkse Vlaamse Beweging. Als linkse flaminganten hebben wij een eigen kijk op deze thematiek omdat wij zowel het standpunt van extreem-rechts afwijzen, maar ook de kosmopolitische visie van onze „progressieve“ culturele, politieke en economische elite. Wij zien de hedendaagse immigratie en multiculturaliteit immers niet als een natuurfenomeen, maar als een rechtstreeks gevolg van een falend economisch systeem.

Sprekers

Ludo Abicht, Derwich M. Ferho, Dirk De Haes, Zuhail Demir, Karel Sterckx, Joost Vandommele. Dagvoorzitter: Miel Dullaert

Dagprogramma van 11.00 tot 16.30. Deelnemers betalen bij inschrijving €5 (€3 voor werklozen en studenten). Wie €10 betaalt, krijgt later het uitvoerig verslagboek toegestuurd. Steunend deelnamegeld vanaf 15 euro. Vooraf inschrijven is mogelijk op onderstaand rekeningnummer. Dranken aan zeer civiele prijzen.

Meer informatie volgt op www.landdag.org.